

۲۰۱۸/۰۷/۲۲

میر عنایت الله آشفته

دهل و نغاره خبر مذاکرات امریکا با طالبان افغان؛ بار دیگر امید صلح را بوجود آورده است! اول سنبله ۱۳۹۷

پس از سقوط داوود خان اولین رئیس جمهور کشور، بنابر نقش منفی همکارانش و نقش مغرضانه اتحاد شوروی، شیرازه کشور از هم گسسته شد و طی چهل سال اخیر با شعار های کاذب اعمار جامعه بدون طبقه؟ اسلام بدون سرحد، شعار های دموکراسی و حقوق بشر؟ در کشور عقب مانده ما، اشغال پیمان وارسا، مداخله کشور های اسلامی و حضور پیمان ناتو در رأس اضلاع متحده امریکا را؛ شاهد بوده ایم. سیستم های متضاد را نادانسته به خواست بیگانه ها به تجربه گرفتیم. در یک کلام افغانستان کنونی حاصل مبارزات مدعیان چپ و راست داخلی با حامیان بیرونی شان می باشد.

پس از ۱۷ سال حضور فعال نظامی قوای ائتلاف، با یک ارزیابی آفاقی، مصارف میلیارد ها دالر، ریختن خون هزاران هزار انسان بی گناه و بی دفاع ملکی و رزمنده های نظامیان طرفین، هر مسؤل آگاه و دور نگر با تجربه داخلی و خارجی، را وا میدارد که اوضاع و احوال ناهنجار افغانستان را؛ بن بست جنگی اعلان نماید.

مداخله، حمایت دوامدار و هدفمند کشورهای مخالف حضور ناتو در افغانستان؛ یک واقعیت انکار ناپذیر می باشد. بناءً طرح مذاکره مستقیم با طالبان افغان یک ضرورت واقع بینانه، تاریخی و صادقانه را نیازمند است.

هر سیاست پیشه مثبت نگر داخلی و خارجی، واقع بین و فرزند صالح کشور، شنیدن خبر مذاکرات مستقیم و چگونگی آوردن صلح، که تأمین کننده امنیت جان و مال مردم بی دفاع ما را در قبال خواهد داشت نه تنها استقبال؛ بلکه طراحان، هدایت دهندگان و مجریان چنین تصمیم شجاعانه، واقع بینانه و عاقلانه را در صورت داشتن نیت صادقانه قویاً حمایت می نماید؛

اما با کدام محاسبات؟

چه پیش شرط و طرح، توسط کدام اشخاص و حلقات و چه ضمانت؟

با خروج شوروی ها، اتفاق نظر بین نخبگان سیاسی افغان وجود دارد که اگر اضلاع متحده امریکا، دوستان اروپایی و کشورهای اسلامی آرزو، اراده حمایت صادقانه می داشتند و می خواستند، فرستاده خاص سرمنشی سازمان ملل

متحد، می توانست قدرت را به شکل مسالمت آمیز از نجیب الله به دولت موقت بی طرف انتقال دهد ولی آگاهانه چنین نشد؛ قربانی ملت مسلمان افغانستان در دفاع و حمایت از مجاهدین، عمداً توسط چهره ها و کشور های معین با انگیزه و اهداف از قبل تعیین شده به بیراهه کشیده شد؛ مجاهدین نتوانستند به نیابت از ملت، به مذاکرات جینوا اشتراک نمایند؛ که نتایج جبران ناپذیر آن به همه آشکار است.

حال یکبار دیگر، سیاسی ساخته شده های متفرق و زورمند های میلیونر ساخته شده، به تکرار مشابه تاریخی مواجه می باشند. دولت به خود گرفتار دو منزله افتراق ملی و مهره های بازیگر که همه دوستان و شرکای ائتلاف نظامی ناتو، امریکا و کشور های رقیب غرب می باشند؛ نه تنها با هم توافق ندارند بلکه کشور را به بحران و ملت را عمداً به تقابل قومی، سمتی، زبانی و مذهبی کشیده اند؛ چگونه ممکن است که با یگانه رقیب نیرومند خویش "طالبان" به انتقال قدرت یا تقسیم قدرت به توافق برسند؟

به قدرت رسیده ها خویشتن را مستقل؟ متمدن؟ وطن دوست؟ محبوب القلوب ملت؟ دوست جامعه جهانی دانسته و طرف مقابل را تروریست، اجیر بیگانه و نا مسلمان معرفی میدارند.

اکثریت قاطع ملت، به دلایل متعدد خواست ها، مشکلات و صدای خویش را منعکس ساخته نمی تواند، ستم زور مندان تفنگ به دست خارجی، اردو، پولیس، امنیت، اربکی، افراد مسلح غیر مسؤول، قاچاقچی، طالب، داعش و سایرین به ستوه آمده اند.

آیا، با فشاری بر اینکه طالبان باید با چنین دولت نا متجانس مذاکره نمایند منطقی، ممکن و عملی میباشد؟ چگونه اضلاع متحده امریکا؛ خود را بی طرف؟ و ناظر وانمود ساخته؛ مذاکرات صلح را گویا به دولت؟! محول می نماید؟ اگر، برداشت این قلم بدون مدعا و ناظر حوادث چهل سال گذشته؛ قرین به واقعیت باشد، به باورم نه کشورهای مخالف حضور ناتو و امریکا، دست از مداخله بر میدارند، نه طالبان؛ خیال تسلیمی به دولت را دارند و نه دولت؟! به شیوه موجود بدون حمایت صادقانه امریکا، ناتو؛ توان اصلاحات بنیادی را دارد.

بناءً من حیث یک تبعه متعهد به وطن به دوستان خارجی دولت، دولتی های افغان و طالبان افغان چنین پیشنهاد می نمایم!

۱ - اگر قرار باشد که اضلاع متحده امریکا، من حیث دوست مردم آزاده و صلح طلب افغانستان در منطقه باقی بماند؛ بهتر است در مورد تعویض حضور نظامی، به حضور سیاسی خویش با مخالفان افغانی و همسایه ها؛ به تفاهم برسند. افغانستان به دوستی امریکا، اتحادیه اروپا در کنار کشورهای اسلامی و سایر کشورهای دور و نزدیک؛ نیازمند و علاقمند می باشد.

۲ - مردم زمانی به دوستی امریکا اعتماد می نمایند که در عمل ثابت سازند که به حفظ و ثبات افغانستان یکپارچه ممد می باشند.

۳ - پروسه یا پروژه انتخابات، بدون حضور و سهم طالبان به باورم؛ ضیاع وقت و فاقد اعتبار خواهد بود.

۴ - اغماض یا حمایت امریکا + ناتو از چهره های متهم به جنایات جنگی و . . . صداقت شان را زیر سؤال قرار داده است.

۵ - سیاست امریکا + ناتو در قبال ایران، پاکستان و روسیه مؤثر و مثبت نبوده است.

پیشنهاد عنوانی محترم رئیس صاحب جمهور!

۱ - اجراءات عجولانه که باعث ایجاد اختلافات قومی، سمتی، زبانی و مذهبی گردد؛ به نفع ثبات، وحدت آگاهانه اقوام و منافع علیای کشور نمی باشد.

۲ - عدم تحقق قانون یکسان، ستم و بی عدالتی، وجود فساد گسترده دولت، اختلافات عمیق جناب شما و شریک قدرت تان، کابینه تکمیل نشده و ادامه سرپرست ها؛ یکی از دلایل عمده نارضایتی های مردم می باشد.

۳ - حضور نیرومند مخالفان با پروسه صلح در دولت، عدم صداقت و تاکتیک مقطعی با صلح عادلانه، انحصار طلبی و حمایت کشورهای مخالف حضور امریکا + ناتو، طالبان را مجبور به تسلیم شدن به دولت نخواهد ساخت.

۴ - مخالفان مسلح، طی ۱۷ سال اخیر ادعا نکرده اند که اراکین دولت، اردو، پولیس، امنیت و کارمندان دولت نا مسلمان می باشند؛ بلکه دولت را متکی به غرب دانسته و مقاومت خویش را توجهی اسلامی می نمایند. دولت آنها را اجیر و غیر مستقل و آنها دولت را اجیر و غیر مستقل می خوانند. اکثریت قاطع ملت اسیر و بگروگان گرفته شده تحت ستم تفنگ به دستان، هر دو طرف را متهم به دشمنی با ملت و ضد حریت، آزادنشی و منافع علیای کشور میدانند.

۵ - توقع دارم منحصی یک شخصیت اکادمیک، آگاه و فرد اول کشور زمینه ختم جنگ فرزندان افغان علیه افغان، حفظ افغانستان یکپارچه، متحد و نقش نظامی امریکا + ناتو را با حضور اقتصادی شان در تفاهم اجماع افغانی، اجماع منطقه ای و همسایه ها تعویض نمایند، با مشوره های خردمندان، مفید، افغانستان شمول و مستقلانه با دوستان بین المللی تان به نفع ملت آزاده، صلح طلب، ترقیخواه؛ گام های متین، هدفمند، پیوسته و آهسته بردارید؛ مطمئن باشید ملت؛ قدر شناس بوده و تاریخ قضاوت خود را دارد.

پیشنهاد به طالبان و مجاهدان افغان!

هم دردی، نزدیکی یا حمایت از شما، نزد تعدادی از هموطنان دردمند و داغدیده ما و کشورهای خارجی جرم پنداشته می شود.

همانگونه که نزد شما، کارمندان دولت، مجرم پنداشته شده و قابل مجازات میدانید. اما به توکل و یاری خداوند متعال این قلم آزاد، غیر وابسته به دولت های گذشته و فارغ از تشکیلات سیاسی، منحصی یک مسلمان، تبعه مسؤل افغانستان محبوب خانه مشترک ما، علاقمند به صلح، آزادی، آبادی، ترقی، تعالی، وحدت آگاهانه ملی اقوام کشور؛ بنابر سرشت ذاتی، ادعای مصلح بودن، وطن دوستی و پیوند عمیق با ملت؛ هیچ زمان از گفتن حق، دریافت راه حل مطلوب، هراس نداشته و منحصی یک انسان متعهد به خاک و ملت؛ آنچه را با فهم اندک خود به خیر و صلاح کشور دانسته ام؛ بی تفاوت نبوده با قبول عواقب نا گوارش بیان نموده و ان شاءالله تا پایان عمر باقیمانده کم و نا معلوم خویش ادامه خواهم داد. بیان حقیقت شهادت می خواهد و شهادت تغییر مثبت در قبال دارد. با همین امیدواری مینویسم.

- ۱ - همانگونه که شما، دولت را متکی به بیگانه و غیر مستقل میدانید، دولت و رقیب ها؛ عین قضاوت را به شما دارند. هر چند تلفات رهبری رژیم طالبان منجمله وفات مجهول ملا محمد عمر آخند و تعداد دیگر، را مردم به حافظه دارند.
- ۲ - هیچ دولت در سطح جهان، بدون خبط و اشتباه نبوده و نیست، بناءً حاکمیت شما نیز؛ اشتباهات جدی را مرتکب شده بود.
- ۳ - صلح، نیاز ملت افغانستان می باشد و نه نیاز زورمندان یا کشورهایایی که از تداوم جنگ در افغانستان؛ بهره می برند. بناءً توقع می رود که با شخصیت های مستقل ملی، نهاد ها، نیروها، حلقات و کشورهایایی که در زمینه می توانند نقش مؤثر ایفا نمایند باید تشخیص و استفاده مثبت صورت گیرد.
- ۴ - میز مذاکره مستقیم با طرف اصلی یکی از معقول ترین راه های حل می باشد. مشروط بر این که (از اختلافات رهبران جهادی و نقش منفی کشورهای مغرض؛ باید درس عبرت گرفته باشید) اما فراموش نباید کرد که تفاهم بین الافغانی، حفظ وحدت ملی و منافع عالیای کشور بالاتر و با اهمیت تر از همه می باشد.
- ۵ - ملت افغانستان، نیازمند اطمینان زندگی بهتر برای تأمین امنیت، اقتصاد، سیاست، تعهد زمینه ادامه تحصیل بخصوص برای بخش انانث "نسوان" می باشند. آزادگی بدون اقتصاد، و اقتصاد بدون داشتن علم، دانش و تکنولوژی ناممکن است.

